

De jeugd van...

**ARIE
RIBBENS**

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Arie Ribbens (76). De altijd goedgemutste zanger groeide op in de Eindhovense wijk Stratum, net als Ria Valk, Peter Koelwijen en Lenny Kuhr. Hij boekte al snel succes, maar dat zorgde er wel voor dat hij er niet was toen zijn vader stierf.

DOOR FRANK WAALS

Arie Ribbens werd 22 januari 1937 geboren in de 2° Kruisemuntstraat in Eindhoven. In de wijk Stratum om precies te zijn. Dat bleek achteraf een buurt te zijn die nogal wat talent had voortgebracht. Behalve Arie zetten ook latere artiesten als Ria Valk, Peter Koelwijen en Lenny Kuhr hier hun eerste stapjes. 'Een echte artiestenwijk dus', lacht Arie. 'Alleen wisten we dat toen natuurlijk nog niet, dat bleek pas toen we eenmaal volwassen allemaal succes boeken in de showbusiness. Voordat de muziek echt een rol van betekenis in onze levens ging spelen, vermaakten we ons met knikkeren of verstoppertje spelen in het straatje achter ons huis. Ik vraag me af of dat straatje nog bestaat. Al een aantal keren heb ik vlakbij moeten optreden in het stadion van PSV, maar nog nooit heb ik de tijd gevonden weer eens in mijn oude buurt te gaan kijken. Dat zou

'Ik was na 7 we ken alweer gescheid en'

Arie met zijn vader Nol en moeder Toos.

ik graag nog eens willen doen.' Arie scheelde maar liefst tien jaar met zijn jongere broertje Peter. Moeder Toos en vader Arnold, vaker Nol genoemd, completeerden het gezinskwartet. Beide ouders stimuleerden hun oudste zoon toch vooral aan de slag te gaan, omdat het in die tijd heel normaal was om al vroeg de handen uit de mouwen te steken. Arie heeft dan ook de nodige baantjes gehad, al heeft dat er niet toe geleid dat Arie tegenwoordig twee echte klushanden heeft. 'Nee, zeker niet', schatert hij. 'Mijn lieve vrouw Cea, met wie ik volgend jaar mei alweer tien jaar getrouwd ben, is enorm handig. Die ligt bij wijze van spreken nog onder de motorkap als er iets mis is met de auto en lost het op. Nee, klusjes uit handen geven gaat mij een stuk beter af. Maar vroeger moest ik het wel allemaal zelf doen. Zo werkte ik bij DAF en bij Philips in Eindhoven, net als mijn vader, die daar contro-

leur was van technische apparaten. Maar ik heb ook in een schoenenfabriek gewerkt, in een zeepfabriek, een peperkoekfabriek en op een weverij. Overal niet langer dan twee maanden, want het interesseerde me allemaal niet zoveel. Ik haalde bijna dagelijks rottigheid uit op de werkvloer, waardoor ik weer kon trekken. Zo gooidde ik op de weverij eens een grote pot met verf naar een collega. Even lachen, dacht ik. Alleen ging op dat moment net de deur open, dook mijn collega weg en had de baas van boven tot onder een ander kleurtje gekregen. De verf droop aan alle kanten van zijn kleding. Ik lachen, maar de baas lachte het laatst, want ik kon gaan. Misschien kwam dat ook allemaal wel doordat ik mijn passie niet in die fabrieken kwijt kon. Daar was de muziek voor, iets wat vanaf mijn zeventiende een steeds grotere rol in mijn leven ging spelen. Ik begon mijn eigen orkest samen te stellen

en zong een aantal keren per week een hele avond in het café. Duitse stukken, Franse stukken, maar ook nummers van Vader Abraham en Frank Sinatra. En onder het zingen liep ik langs de tafeltjes en de bar om geld op te halen. Op zo'n avond verdiende ik wel 90 gulden, terwijl ik in de fabriek maar 50 gulden kreeg voor een hele week. Mijn optredens vielen zo in de smaak, dat ik uiteindelijk op mijn negentiende werd uitgenodigd om te komen spelen (Arie was ook drummer, red.) en zingen in een Duits beroepsorkest. De definitieve keuze voor de muziek was toen snel gemaakt.'

Gebrabbel

Wie denkt dat Arie zijn streken verleerd was nu hij eindelijk kon doen wat hij echt leuk vond, komt bedrogen uit. Na twee keer Saoedie-Arabië te hebben bezocht, besloot de zanger in Nederland de boel tijdens een optreden op

stelden te zetten met een aldaar gekocht 'Arabierenpak'. Dat bestond uit een lange witte hemdjurk, een grote zonnebril en een zwarte tulband voor op het hoofd. Arie: 'We moesten optreden in Venlo en ik had mijn band vooruit gestuurd. Zelf had ik me in de auto al omgekleden en was ik een stukje eerder afgezet. Op het moment dat de band, zonder mij, in de club alvast begon te spelen, kwam ik als Arabier aanlopen. Ik bekeek de menukaart op het terras en toen ik bij de mensen binnen was opgevallen, betrad ik de club. In vol ornaat ging ik aan een tafeltje zitten en bestelde een grote braadworst met slagroom. Het enige wat ik zei was een soort verzonnen gebrabbel. 'Agabala grmlalaba', mompelde ik tegen de serveerster, terwijl ik op de menukaart wees. Ruim tien minuten heb ik gulzig die braadworst zitten opeten met mijn baard op een gegeven moment onder de slagroom. De mensen

Muziek is van jongs af aan Arie's grote liefde.

'MIJN VADER STIERF TERWIJL IK IN ZWEDEN ZAT'

kwamen niet meer bij van het lachen en gierden het nog harder uit toen ik op een gegeven moment mijn pak uittrok en als Arie Ribbens het podium betrad.'

Na dat optreden kwam zijn broertje Peter bij de band als slagwerker, aangezien Arie het te druk kreeg om dat zelf allemaal te blijven doen. 'Tot een jaar of twintig geleden heeft hij dat actief gedaan, hij gaf er zelfs les in', aldus Arie. 'Toen kreeg hij last van zijn hart, waarna hij maar liefst vier omleidingen kreeg. Hij heeft daarna al zijn spullen verkocht en is gestopt met spelen. Hij is nu 66 en doet het allemaal wat rustiger aan. Een stuk kalmer dan ik, want ik stop nooit met optreden. Ik ga door zo lang als ik leef. Zelfs tijdens mijn ziekte, vier jaar geleden kreeg ik de diagnose longkanker, bleef ik stiekem optreden.'

Gescheiden

De ziekte, die inmiddels is overwonnen, bezorgde Arie flink wat angstige momenten aangezien vader Nol op 57-jarige leeftijd overleed aan precies dezelfde aandoening. Al vroeg in zijn leven moest de zanger zijn vader dus missen. 'Ik was nog maar een jonge vent en ineens had ik geen vader meer. De kanker is ook pas heel laat bij hem ontdekt. Jaarlijks werd hij door een arts gecontroleerd en elk jaar kwam daar weer een maagzweer uit. En dan lag hij vervolgens zes weken op bed. Achteraf bleek dat longkanker te zijn geweest, maar toen we daar achter kwamen, was er al geen redden meer aan. Het ergste is, hij stierf eigenlijk twee weken te vroeg. Ik moest kort voor zijn dood naar de Zweedse stad Göteborg, waar ik twee maanden aan één stuk zou optreden. We wisten dat het wat betreft mijn vader einde verhaal was, maar de arts zei me dat ik het risico om toch naar Zweden te gaan wel kon nemen. Hij zei: 'Je vader kan nog maanden leven, misschien wel een jaar. Hoewel er natuurlijk altijd een kleine kans bestaat dat het daarvoor al misgaat.' Ik besloot met die gedachte de gok te wagen, maar twee weken voordat ik zou

terugkeren naar Nederland, werd ik tijdens een optreden op een kantoortje geroepen. Ik kwam binnen en zag de priester al zitten. Foute boel natuurlijk, pa was er niet meer. Ik heb direct mijn spullen gepakt en ben teruggegaan. Toen ik mijn vader terugzag, was hij dus al een paar dagen dood, en dat was heel goed te zien. Anderhalve maand daarvoor had ik hem voor het laatst gesproken en toen hield ik er al rekening mee dat het wel eens de laatste keer zou kunnen zijn. Ook hij wist dat. Een laatste zwaai en een handkusje door het raampje van zijn ziekenhuiskamer... Achteraf was dat het dus, het laatste moment dat ik in levenden lijve met hem samen was geweest.

Mijn vader was een sterke man die hard werkte, maar hij heeft weinig van de wereld gezien. Hij hield veel van mijn moeder en van regelmaat. Doordeweeks werken en in het weekend sportvissen en kanaries fokken. Ook was hij

voorzitter van de biljartclub en speelde hij zo nu en dan voor Sinterklaas. Eén keer deed hij dat ook voor mij en mijn broer, maar net dat jaar viel hij van zijn paard af, haha. Het was een echte goedzak, die vader van mij. We spraken niet veel over mijn muziek, maar we hielden van elkaar en dat is het belangrijkste.'

Ook met moeder Toos kon Arie goed opschieten. 'Ik was niet echt een moeders- of vaderskindje, alleen had ma wel meer met mijn muziek op dan mijn vader. Hem kon het allemaal niet zoveel schelen, maar ma stond vaak vooraan bij optredens wild te joelen met fotokaarten van mij. Ze leek wel wat op die vrouwen die nu af en toe vooraan bij het toneel staan, haha. Die komen dan naar me toe om te praten over vroeger. Twee keer is het me zelfs overkomen dat vrouwen zeiden: 'Arie, ken je me niet meer? We hebben vroeger nog verkering gehad!' 'Verdomd', zeg ik dan altijd maar.

'Nu zie ik het!' Dat is natuurlijk niet zo, want mijn eerste verliefdheid kan ik me echt niet meer voor de geest halen.

Wel ben ik op mijn 23ste voor het eerst getrouwd, en zeven weken later alweer gescheiden. Die vrouw zeurde alleen maar en wilde dat ik stopte met de muziek om zo niet in de verleiding te komen wat betreft andere vrouwen. Dat trok ik op een gegeven moment niet meer, dus daar heb ik rigoureuus een punt achter gezet. Mijn huidige vrouw Cea begrijpt me heel goed en van haar mag ik ook een beetje flirten. Tijdens de polonaise knijp ik dames dan ook wel eens speels in de billen, maar verder ga ik niet en dat weet zij heel goed.'

Mooie jaren

Arie kijkt met een voldaan gevoel terug op zijn jeugd. Een jeugd die zich kenmerkte door veel warmte en liefde van zijn ouders en de heksenketel thuis, aangezien de instrumenten altijd stonden opgesteld in de voorkamer en Arie dikwijls een optreden gaf voor de buurt. Maar ook tijdens het eten was het altijd een drukke bedoening, met soms wel vijftien man aan tafel. Familie, vrienden of bandleed van Arie, iedereen was welkom. Moeder Toos zette altijd de deur voor iedereen open en verwende haar zonen waar ze maar kon.

'Zo had ze ooit eens stiekem geld gespaard als schoonmaakster om daarmee mijn eerste drumstel te kunnen kopen. Op haar sterfbed, ze is 86 geworden, heb ik haar daar nog voor bedankt. Ze was op het laatste al vrij ver heen en lag daar met haar flinke gewicht naakt in bed onder de dekens. Ik kende haar bijna niet meer terug, maar besloot haar toch gewoon nog voor vol aan te zien. Die altijd zo praatgrage vrouw kon zelf niets meer zeggen, dus sprak ik haar maar toe. Ik gaf haar een zoen en bedankte haar voor het drumstel en voor de vele mooie jaren waarin ze altijd voor me heeft klaargestaan. Of ze me echt gehoord heeft weet ik niet, maar dat zij en ik weten dat het goed zat tussen ons, daar ben ik honderd procent zeker van.'